

590

Besluit van 12 oktober 1979, houdende regelen ter uitvoering van de artikelen 1, 7 en 10 van de Wet openbaarheid van bestuur (Besluit openbaarheid van bestuur)

Wij Juliana, bij de gratie Gods, Koningin der Nederlanden, Prinses van Oranje-Nassau, enz., enz., enz.

Op de voordracht van Onze Minister-President, Minister van Algemene Zaken en van Onze Minister van Binnenlandse Zaken a.i. van 30 augustus 1979, nr. 287778;

Gelet op de artikelen 1, derde lid, 7 en 10 van de Wet openbaarheid van bestuur (Stb. 1978, 581);

De Raad van State gehoord (advies van 19 september 1979, nr. 4);

Gezien het nader rapport van Onze voornoemde Ministers van 4 oktober 1979, nr. 289146;

Hebben goedgevonden en verstaan:

Artikel 1. 1. Onder informatie wordt verstaan: gegevens, neergelegd in documenten.

2. Onder documenten wordt verstaan: schriftelijke stukken en ander materiaal dat gegevens bevat, die berusten bij overheidsorganen en bij instellingen, diensten en bedrijven, die onder verantwoordelijkheid van deze organen werkzaam zijn.

3. Voor de toepassing van het bepaalde in het eerste en tweede lid worden niet als documenten beschouwd: schriftelijke stukken en ander materiaal dat gegevens bevat, die bestemd zijn om te worden verzonden of reeds zijn verzonden, totdat mag worden aangenomen dat zij de geadresseerde(n) hebben bereikt. Concepten voor en kopieën van zulke stukken en zulk ander materiaal worden eveneens pas als documenten beschouwd als de stukken of het ander materiaal zelf de geadresseerde(n) hebben bereikt.

4. Onder overheidsorganen wordt verstaan: Onze Ministers en bestuursorganen van provincies en gemeenten.

Artikel 2. 1. Voor een verzoek om informatie kan men zich wenden tot overheidsorganen en tot instellingen, diensten en bedrijven, die onder verantwoordelijkheid van deze organen werkzaam zijn.

2. De verzoeker vermeldt bij zijn verzoek de bestuurlijke aangelegenheid waarover hij informatie wenst te ontvangen.

Artikel 3. Indien het verzoek betrekking heeft op gegevens die berusten bij een ander overheidsorgaan of bij een, onder verantwoordelijkheid van hetzelfde overheidsorgaan werkzame, andere instelling, dienst of bedrijf dan waartoe het verzoek is gericht, wordt de verzoeker daarheen verwezen. Is het verzoek schriftelijk gedaan dan wordt het doorgezonden onder mededeling van de doorzending aan de verzoeker.

Artikel 4. 1. De beslissing op een verzoek om informatie wordt genomen door of vanwege het overheidsorgaan.

2. Een beslissing als bedoeld in het eerste lid, die een gehele of gedeeltelijke afwijzing van een verzoek om informatie inhoudt, wordt schriftelijk en gemotiveerd aan de verzoeker medegedeeld indien deze zijn verzoek handhaaft.

3. Indien de informatie op een verzoek als bedoeld in het eerste lid, betrekking heeft op een derde, worden de beslissing en de informatie schriftelijk aan hem medegedeeld indien hij dit verzoekt.

Artikel 5. 1. Het overheidsorgaan verstrekt de informatie door van de documenten die de verlangde informatie bevatten:

a. kopie te geven of de letterlijke inhoud ervan in andere vorm te verstrekken;

b. kennisneming van de inhoud toe te staan;

c. uittreksel of samenvatting van de inhoud te geven of

d. inlichtingen daarover te verschaffen.

2. Het overheidsorgaan verstrekt de informatie binnen redelijke termijn.

3. Het overheidsorgaan verstrekt informatie over gegevens in documenten die zijn opgesteld ten behoeve van intern beraad, in geobjectiverde vorm.

Artikel 6. Bij het kiezen tussen de vormen van informatie, genoemd in artikel 5, houdt het overheidsorgaan rekening met de voorkeur van de verzoeker en met het belang van een vlotte voortgang der werkzaamheden.

Artikel 7. 1. Voor het verstrekken van fotocopies van schriftelijke stukken ingevolge verzoeken uit hoofde van artikel 1 van de Wet openbaarheid van bestuur, gericht tot de centrale overheid, worden vergoedingen in rekening gebracht volgens tarieven vast te stellen door Onze Minister-President in overeenstemming met Onze Minister van Binnenlandse Zaken.

2. Deze tarieven worden gepubliceerd in de Nederlandse Staatscourant.

Artikel 8. Dit besluit kan worden aangehaald als Besluit openbaarheid van bestuur.

Artikel 9. De Wet openbaarheid van bestuur en dit besluit treden in werking met ingang van 1 mei 1980.

Lasten en bevelen dat dit besluit met de daarbij behorende nota van toelichting in het Staatsblad zal worden geplaatst en dat daarvan afschrift zal worden gezonden aan de Raad van State.

Soestdijk, 12 oktober 1979

Juliana

De Minister-President,
Minister van Algemene Zaken,
Van Agt

De Minister van Binnenlandse Zaken,
H. Wiegel

Uitgegeven de *achtste* november 1979

De Minister van Justitie,
J. de Ruiter

Algemeen

Tijdens de behandeling van het ontwerp van Wet openbaarheid van bestuur (in het vervolg aan te duiden als «de wet») heeft de Tweede Kamer er bij de ambtsvoorgangers van ondergetekenden op aangedrongen de strekking van artikel 1 van de wet, zoals dat toen luidde, nader te concretiseren. In het voorlopig verslag (Tweede Kamer, zitting 1975–1976, 13 418, nr. 6) werd met name de vraag gesteld of de bewindslieden bereid waren de inhoud van het ontwerp algemene maatregel van bestuur ter uitvoering van dit artikel aan de Kamer mede te delen. Dit is geschied in de vorm van een bijlage bij de memorie van antwoord (Tweede Kamer, zitting 1976–1977, 13 418, nr. 8).

Het hier bedoelde ontwerp heeft in de daarop gevolgde gedachtenwisseling tussen Kamer en ministers een belangrijke rol gespeeld. Een deel ervan is bij amendement-Stoffelen c.s. (Tweede Kamer, zitting 1976–1977, 13 418, nrs. 20 en 21, I en II), overgebracht naar artikel 1 van de wet, de overige ontwerp-bepalingen hebben gediend tot achtergrondinformatie bij de beoordeling door de beide Kamers van karakter en draagwijdte van de artikelen van het wetsontwerp zelf.

Het onderhavige besluit volgt het ontwerp, dat bij de memorie van antwoord was gevoegd, op de voet. Op enkele punten wijkt het er enigszins van af. Dit zijn de volgende.

1. Het besluit bevat uiteraard niet meer de bepalingen, die bij amendement-Stoffelen c.s. naar de wetstekst zelf zijn overgebracht.
2. De artikelen zijn enigszins anders gegroepeerd waardoor de onderlinge samenhang van de betrokken bepalingen beter tot uitdrukking wordt gebracht.
3. Oorspronkelijk was bepaald dat de verzoeker om informatie wiens verzoek werd afgewezen slechts een schriftelijke en gemotiveerde afwijzing zou krijgen «indien deze dit verlangt». Dit is gewijzigd in: «indien deze zijn verzoek handhaaft». Verder is in artikel 4 de bepaling opgenomen dat een derde, over wie informatie wordt verschaft de hiertoe strekkende beslissing kan opvragen alsmede de informatie zelf, indien deze intussen is verschaft. In de toelichting bij artikel 4 zal op deze punten nader worden ingegaan.
4. Aan het oorspronkelijke ontwerp zijn toegevoegd enige bepalingen, die betrekking hebben op artikel 7 van de wet (de tariefstelling) en op artikel 10 van de wet (de citeertitel en de inwerkingtreding): de artikelen 7, 8 en 9.
5. Op enige plaatsen in het oorspronkelijke ontwerp is de redactie gewijzigd om de strekking van de betrokken bepalingen beter tot haar recht te laten komen.

Het ligt voorts in de bedoeling dat uitvoering zal worden gegeven aan het gestelde in artikel 1 van de wet, vierde lid onder a. Er zullen nadere regelen worden gesteld over de toepassing van het bepaalde in artikel 1 van de wet en in deze algemene maatregel van bestuur voor het gebied van de centrale overheid. Intussen bereidt de Vereniging van Nederlandse Gemeenten een model-verordening voor, welke kan dienen ter uitvoering van het gestelde in artikel 1 van de wet, vierde lid, onder b.

Artikelsgewijze toelichting

Artikel 1. Het woord *informatie* dekt een brede scala van begrippen; in artikel 1 van de wet heeft het de specifieke betekenis van gegevens, neergelegd in schriftelijke stukken en ander materiaal dat bij de overheid berust. De burger kan op grond van de bepalingen van de wet overheidsorganen dus niet verplichten gegevens, die zij nog niet te hunner beschikking hebben, te vergaren, te bewerken of daarover stukken op te stellen. Het recht op informatie van de burger, zoals dit is neergelegd in artikel 1 van de wet, verschilt daarom wezenlijk van het recht van gekozen organen, zoals de beide Kamers der Staten-Generaal, de provinciale staten en de gemeenteraden, om inlich-

tingen te verlangen en te verkrijgen respectievelijk van de Regering, de colleges van gedeputeerde staten en die van burgemeester en wethouders.

Tot ander *materiaal dat gegevens bevat* behoren onder andere foto's, films, ponskaarten en -banden en elektromagnetische kaarten en banden.

Tot de stukken die *berusten bij overheidsorganen* worden ook gerekend die, welke berusten bij de ambtelijke apparaten, die hun rechtstreeks ten dienste staan: bij de centrale overheid de departementen van algemeen bestuur, bij de provincies de provinciale griffies en bij de gemeenten de gemeentesecretarieën.

«*Onder verantwoordelijkheid van overheidsorganen werkzaam zijn*» wil zeggen dat de hier bedoelde instellingen, diensten en bedrijven zich bij hun werkzaamheden hebben te richten naar de opdrachten van deze overheidsorganen. De bevoegdheid tot het geven van opdrachten is immers de voorwaarde voor het kunnen dragen van de verantwoordelijkheid.

De vraag of een instelling, dienst of bedrijf functioneert onder verantwoordelijkheid van een overheidsorgaan kan blijken uit de daartoe getroffen regeling. Deze kan van publiekrechtelijke of van privaatrechtelijke aard zijn. In de sfeer van de centrale overheid is de onafhankelijkheid van overheidsorganen wettelijk geregeld voor, bij voorbeeld, de Raad van State, de Algemene Rekenkamer, de rechterlijke macht en de rijksuniversiteiten. Ten aanzien van, bij voorbeeld, de PTT, het Openbaar Ministerie en de Rijks Geneeskundige Dienst bestaat zo'n regeling niet. Deze bedrijven, diensten en instellingen zijn dus werkzaam onder verantwoordelijkheid van de ministers onder wie zij ressorteren. In de sfeer van de centrale overheid functioneren verder bedrijven, diensten en instellingen op privaatrechtelijke basis: NV's, stichtingen, verenigingen. Deze hebben een eigen bestuur en functioneren derhalve in beginsel onafhankelijk van overheidsorganen. Daaronder zijn er echter, voor wie hetzij in hun statuut hetzij bij nadere regeling is bepaald dat zij zich moeten richten naar de opdrachten van overheidsorganen en/of dat zij onder verantwoordelijkheid van die organen werkzaam zijn. In dat geval is sprake van instellingen, diensten en bedrijven als bedoeld in artikel 2, eerste lid, van het Besluit openbaarheid van bestuur.

Voor publiekrechtelijke diensten, bedrijven en instellingen die onder overheidsorganen ressorteren wordt dus aangenomen dat zij onder de werking van artikel 2, eerste lid, van het Besluit openbaarheid van bestuur vallen tenzij dit anders is geregeld. Voor de privaatrechtelijke geldt het tegenovergestelde: daar wordt uitgegaan van onafhankelijkheid van overheidsorganen, andere regelingen voorbehouden.

Een stuk, dat iemand verzendt aan een ander, wordt pas *document als mag worden aangenomen dat het de geadresseerde heeft bereikt*. Dit berust op de ongeschreven regel dat degene, aan wie men schrijft, ook het recht heeft daar het eerst kennis van te nemen. Het ligt voor de hand dat dan ook gegevens uit concepten voor en kopieën van zulke stukken niet eerder naar buiten mogen komen. De regel geldt zowel voor stukken met een interne als voor die met een externe bestemming. Zij geldt voorts niet alleen voor schriftelijke stukken maar ook voor mededelingen in de vorm van geluidsbanden, microfilms enz. De bepaling van artikel 1, derde lid, is niet opgenomen om aan bepaalde categorieën van stukken het karakter van document te ontnemen maar slechts om het verstrekken van gegevens over de inhoud ervan op te schorten totdat de stukken hun bestemming hebben bereikt.

Op zich zelf betekent het feit dat een stuk document is nog niet dat het voor informatieverzorging ingevolge artikel 1 van de wet vatbaar is. Dit geldt met name voor concepten, dat zijn ontwerpen voor te verzenden of verzonden stukken. Deze concepten zijn «documenten die zijn opgesteld ten behoeve van intern beraad». Hierop zijn, behalve de algemene uitzonderingsgronden van artikel 4 van de wet ook de bijzondere van artikel 1, tweede lid, van de wet van toepassing.

Zoals uit het vierde lid van dit artikel blijkt wordt bij dit besluit geen uitbreiding gegeven aan het begrip «overheidsorgaan», wat de wet in artikel 1, eerste lid, wel mogelijk maakt.

Artikel 2. Van de verzoeker om informatie mag niet worden verondersteld dat hij gemakkelijk de weg weet te vinden in de vaak ingewikkelde bestuurlijke organisatie. Van hem wordt dan ook niet verlangd dat hij zich rechtstreeks wendt tot de organisatie die over de verlangde informatie beschikt.

De verzoeker moet bij zijn verzoek de *aangelegenheid* vermelden waarover hij geïnformeerd wenst te worden. Deze eis hangt samen met het systeem van de wet en met name van artikel 1 daarvan. De wetgever heeft niet gekozen voor het zogenaamde documentenstelsel, waarbij de verzoeker om een specifiek aangeduid document vraagt maar voor het informatiestelsel, waarbij de verzoeker vraagt om informatie te ontvangen over de door hem vermelde *aangelegenheid*. Dat die informatie beschikbaar moet zijn in dier voege dat zij is neergelegd in documenten, volgt uit het bepaalde in artikel 1.

Dat de *aangelegenheid* waarover de verzoeker informatie wenst *van bestuurlijke aard* moet zijn volgt uit de aard van de wet, die beoogt een goede en democratische bestuursvoering te bevorderen. Het te leen vragen van boeken uit bibliotheken, het vragen van inlichtingen over wetenschappelijke onderwerpen aan researchinstututen, het voorleggen van vakkundige problemen aan onderwijsgevende instellingen met het verzoek daarover informatie te verschaffen . . . al deze soorten van verzoeken richten zich niet op bestuurlijke *aangelegenheden*, ook niet als de betrokken instellingen werkzaam zijn onder verantwoordelijkheid van overheidsorganen. Het woord «bestuurlijk» is hier niet gebruikt in de engere zin van «administratief»; het heeft betrekking op het openbaar bestuur in al zijn facetten. Van de verzoeker mag voorts niet worden verlangd dat hij de bestuurlijke aard van de door hem vermelde *aangelegenheid* aangeeft; of zijn verzoek al dan niet binnen het kader van de wet valt, wordt in eerste instantie door het overheidsorgaan beoordeeld.

Artikel 3. Van de verzoeker om informatie mag niet worden verwacht dat hij er steeds in zal slagen zich rechtstreeks te wenden tot de organisatie waar de door hem verlangde gegevens berusten. De bepaling van dit artikel is erop gericht hem langs de kortst mogelijke weg naar die organisatie te leiden. Daartoe zullen de ambtenaren, tot wie de verzoeker zich in eerste instantie heeft gewend, in vele gevallen genoodzaakt zijn, zich eerst zelf te oriënteren over de vraag waar de verzoeker het best terecht kan om de door hem gevraagde gegevens te verkrijgen.

Artikel 4. Met een *verzoek om informatie* is hier bedoeld een verzoek uit hoofde van artikel 1 van de wet. In de voorlichtingspraktijk, zoals die zich vooral gedurende de afgelopen decennia heeft ontwikkeld, wordt in zeer veel gevallen, ook op verzoek, informatie verstrekt, bij voorbeeld in de vorm van schriftelijke en mondelinge mededelingen, overzichten en toelichtingen aan de pers en aan het publiek. Ook buiten de sfeer van de voorlichting wordt vaak door ambtenaren, bij voorbeeld in besturen en commissies, op verzoek informatie verstrekt aan particuliere personen en instanties met wie zij functionele contacten onderhouden. Het heeft niet in de bedoeling van de wetgever gelegen aan deze gevestigde praktijk een einde te maken en alle verzoeken om informatie te doen verwijzen naar de desbetreffende overheidsorganen zelf of naar de door deze gemachtigde ambtenaren. Als een verzoeker de informatie, waarom hij heeft gevraagd, langs de hier beschreven kanalen niet heeft verkregen en, al dan niet met een uitdrukkelijk beroep op artikel 1 van de wet, zijn verzoek handhaaft zal de beslissing daarop moeten worden genomen door het bevoegde overheidsorgaan of door de daartoe door dit orgaan gemachtigde ambtenaren.

Een afwijzende beslissing van of vanwege het overheidsorgaan wordt schriftelijk en gemotiveerd medegedeeld indien de *verzoeker zijn verzoek handhaaft*. Deze bepaling houdt rekening met de mogelijkheid dat de verzoeker door de organisatie, die zijn verzoek behandelt, overtuigd wordt van de redelijkheid van de afwijzing. Is dit niet het geval en volhardt de verzoeker

bij zijn verzoek dan behoeft hij niet om een schriftelijke beslissing te vragen, zoals in het oorspronkelijke ontwerp voor dit artikel stond. Het overheidsorgaan of de daardoor gemachtigde functionaris moet hem deze afwijzing ook ongevraagd verschaffen. De verzoeker kan tegen zo'n afwijzende beslissing opkomen door gebruik te maken van de mogelijkheden van de Wet AROB. Hierbij dient wel te worden aangetekend dat het uiteindelijk oordeel over de ontvankelijkheid van een dergelijk beroep door de Afdeling rechtspraak van de Raad van State wordt gegeven.

Het zal nogal eens voorkomen dat derden bij de beslissing op een verzoek om informatie belang hebben, met name in die gevallen, waarin de verlangde informatie op hen zelf betrekking heeft. Zij mogen ten opzichte van de verzoeker niet in een nadelige positie worden gebracht doordat zij geen recht zouden hebben op een schriftelijke mededeling van een hen rakende, positieve beslissing op een verzoek om informatie. Met het oog hierop is de bepaling van het derde lid van artikel 4 opgenomen. Op grond hiervan kan een derde, indien hij zich door het verstrekken van informatie in zijn belangen geschaad acht, daartegen op dezelfde wijze ageren als de verzoeker om informatie tegen een afwijzende beslissing op zijn verzoek.

Het ligt intussen voor de hand dat zoveel mogelijk moet worden voorkomen dat derden schade lijden door bestuurlijke informatieverstrekking. De uitzonderingsgronden van artikel 4 van de wet zijn daarop gericht. De relatieve uitzonderingsgronden van artikel 4, onder d – i, eisen een afweging van het belang van het verstrekken van informatie als zodanig tegen een aantal nader aangeduide, andere bepalingen. Deze afweging kan in bepaalde gevallen leiden tot het informeren van een verzoeker onder de voorwaarde dat hij zich schriftelijk verbindt om bepaalde gegevens, waarvan hij kennis krijgt en waarvan derden bij publikatie schaden zouden ondervinden, niet te publiceren.

Een doeltreffend middel om de in het geding zijnde belangen op verantwoorde wijze tegen elkaar af te wegen is om de informatie die op een derde betrekking heeft pas te verstrekken nadat deze daarover is gehoord. Het overheidsorgaan mag zijn beslissing echter niet laten afhangen van de toestemming van die derde; het blijft daarvoor zelf verantwoordelijk.

In bijzondere gevallen kan het overheidsorgaan als het, ondanks de bezwaren van derden, van mening is dat het belang van de informatieverstrekking de doorslag moet geven, beslissen dat de informatie pas na afloop van een bepaalde termijn zal worden verstrekt, waardoor de derde de gelegenheid krijgt in rechte te ageren vóór de informatieverstrekking een feit is geworden.

Artikel 5. Het eerste lid van dit artikel somt onder a – d de verschillende vormen op, waarin informatie kan worden verstrekt. *Kopie* kan worden gegeven van schriftelijke stukken maar ook van ander materiaal, zoals elektromagnetische banden, foto's, microfilms enz. Om praktische redenen kan het soms nodig zijn de inhoud van documenten in andere vorm te verstrekken bij voorbeeld de inhoud van een elektromagnetische band in de vorm van een schriftelijk stuk. Hierop slaat het tweede deel van de zinsnede onder a.

Inlichtingen kunnen zowel in schriftelijke als in mondelinge vorm worden verstrekt.

Er is van afgezien een bepaalde *termijn* te noemen waarbinnen de informatie moet worden verstrekt omdat zulks gemakkelijk een averechtse werking zou kunnen hebben. Aan de ene kant zouden de verzoeken van hen die de informatie onmiddellijk nodig hebben, afgewezen kunnen worden onder verwijzing naar de wettelijke termijn, die nog niet verstreken is. Aan de andere kant zouden zij die uitvoerige gegevens wensen, genoeg moeten nemen met summiere, als de eerste niet binnen de wettelijke termijn beschikbaar kunnen komen.

De redelijkheid van de termijn waarbinnen de informatie moet worden verstrekt dient mede te worden beoordeeld aan de hand van het bepaalde in artikel 6.

Informatie over gegevens in interne documenten moet in *geobjectiveerde vorm* geschieden.

Deze verplichting heeft uitsluitend betrekking op stukken, die zijn opgesteld ten behoeve van intern beraad en bij toepassing van artikel 1 van de wet. Volgens artikel 1 van de wet moeten feitelijke gegevens, prognoses en beleidsalternatieven om voor informatieverstrekking naar buiten vatbaar te zijn, gereed zijn en in zoverre volledig dat zij geen vertekend beeld geven van de situatie.

Prognoses moeten dus redelijk betrouwbaar zijn en beleidsalternatieven voldoende doordacht en zonder duidelijke hiaten. Dit betekent, dat de fase van besluitvorming over een aangelegenheid mede bepalend kan zijn bij de beantwoording van de vraag, of feitelijke gegevens, prognoses en beleidsalternatieven voor informatieverstrekking vatbaar zijn. Bij prognoses moet vooral worden gedacht aan cijfermatige uitkomsten van objectieve berekeningen uit statistisch materiaal. Deze prognoses dienen wel te worden onderscheiden van persoonlijke beleidsopvattingen met toekomstgerichtheid, die ook wel eens als prognoses worden aangeduid. Voor wat betreft persoonlijke beleidsopvattingen van bewindslieden en ambtenaren schrijft artikel 1 van de wet voor dat deze niet voor informatieverstrekking naar buiten vatbaar zijn. Dit geldt ook voor opvattingen van ministeriële en ambtelijke colleges, bij voorbeeld voor adviezen van de Centraal Economische Commissie en andere dergelijke commissies.

Het derde lid van artikel 5 van het besluit geeft uitdrukking aan hetgeen artikel 1 van de wet beoogt. Als uit interne documenten afgeronde feitelijke gegevens, prognoses en beleidsalternatieven voor informatieverstrekking naar buiten vatbaar zijn, moet dat «geobjectiveerd» geschieden. De betekenis van het woord «geobjectiveerd» is deze, dat de gegevens niet herleidbaar moeten zijn tot bepaalde personen, ook niet tot bepaalde ministers of ambtenaren, die samen een commissie vormen. Tijdens de parlementaire behandeling van het wetsontwerp is voor «geobjectiveerd» ook de term «gedepersonifieerd» gebruikt. Met «objectiveren» is hier juist niet bedoeld dat de gegevens «objectief» zouden moeten zijn in de zin van «boven alle subjectief oordeel verheven», gesteld al dat zoiets mogelijk zou zijn.

Ter voorkoming van misverstand zij hieraan toegevoegd dat bij toepassing van artikel 2 van de wet – met inachtneming van enige waarborgen – van de verplichting ex artikel 5, derde lid van het besluit kan worden afgeweken.

Artikel 6. Bij een verzoek om informatie moet het overheidsorgaan, bij het kiezen tussen de vormen, waarin de informatie zal worden verstrekt, rekening houden met twee factoren: *de voorkeur van de verzoeker en de noodzaak van een vlotte voortgang der werkzaamheden.* Hierbij wordt ervan uitgegaan dat de organisatie die de informatie uit hoofde van artikel 1 van de wet verschaft, ook qua personeelsbezetting, behoorlijk voor haar taak is geëquipeerd. Ook dan kan de voorkeur van de verzoeker echter uitgaan naar een informatievorm, die de vlotte voortgang der werkzaamheden aldaar zou schaden. Zo kan het geven van afschriften en het verlenen van inzage van stukken, die in dossiers zijn opgeborgen een moeilijke en tijdrovende aangelegenheid zijn. Veelal bevinden zich daaronder ook stukken, opgesteld voor intern beraad. Daarop zijn niet alleen de algemene uitzonderingsgronden van artikel 4 van de wet van toepassing maar ook de bijzondere van artikel 1, tweede lid dezer wet. De inhoud van zulke documenten moet dan volgens de criteria van beide artikelen worden geschift. Mondelinge of schriftelijke inlichtingen daarentegen kunnen in vele gevallen snel en gemakkelijk worden verschaft.

De aard en de mate van toegankelijkheid van de gegevens, die bij een organisatie zijn opgeslagen, zijn ook van invloed op de vraag of een bepaalde vorm van informatieverstrekking de vlotte voortgang der werkzaamheden al dan niet zou schaden.

Voor de verzoeker zal het *tijdsaspect* vaak van doorslaggevend belang zijn bij het bepalen van zijn voorkeur. Als hij weet dat hij de verlangde informatie in de vorm van afschriften of inzage van documenten na enige tijd kan krijgen en mondelinge of schriftelijke inlichtingen direct, dan zal hij nog al eens geneigd zijn aan laatstgenoemde vorm de voorkeur te geven. Als de organisatie de verzoeker mededeelt hoeveel tijd vermoedelijk gemoeid zal zijn met het verstrekken van informatie in de door hem aanvankelijk gekozen vorm, kan deze desgewenst nog een andere kiezen. Aan de andere kant kan de verzoeker de organisatie mededelen op welke termijn hij de verlangde informatie behoeft. Deze kan hem dan inlichten over de informatievorm, die hem vermoedelijk nog op tijd zal bereiken. Een en ander doet uiteraard niet af aan de mogelijkheid, dat het voldoen aan het verzoek om informatie in een bepaalde vorm zóveel moeite zou veroorzaken dat de organisatie harerzijds wel een andere vorm moet kiezen, afgezien van de vraag of de verzoeker al dan niet tot wachten bereid is.

Artikel 7. Het ligt in de bedoeling uitvoering te geven aan het gestelde in dit artikel vóór het in werking treden van de wet voor zover het de centrale overheid betreft. Deze regelen hebben voorlopig alleen betrekking op een beperkte categorie van documenten namelijk fotocopieën van schriftelijke stukken, waarom verzocht is ingevolge artikel 1 van de wet. Dit betekent uiteraard niet dat bij het verschaffen van fotocopieën van schriftelijke stukken, die speciaal zijn vervaardigd om aan het verzoek te kunnen voldoen, bij voorbeeld doordat de inhoud ervan is ontleend aan gegevens op elektromagnetische banden, alleen het tarief mag worden gevraagd voor deze fotocopieën. Het houdt ook niet in dat voor andere documenten of uit andere hoofde te verschaffen documenten geen vergoedingen meer mogen worden gevraagd. Voorlopig blijven de hierop betrekking hebbende gevestigde regelen en gebruiken van kracht.

De Minister-President,
Minister van Algemene Zaken,
Van Agt

De Minister van Binnenlandse Zaken a.i.,
J. de Ruiter

Het ontwerp voor deze algemene maatregel van bestuur en de daarbij behorende nota van toelichting die aan de Raad van State zijn voorgelegd, het advies van de Raad van State en het nader rapport aan de Koningin worden openbaar gemaakt in de Staatscourant van 8 november 1979.